

23.03.013

ny verden

TIDSSKRIFT FOR MORALSK OPPRUSTNING

Mennesket og dets muligheter

Mer radikalt enn vold

Engasjement er ikke nok

**Hva foregår egentlig
i Sverige?**

Opp imot Kinas grense

TIL VARE ABONNENTER

Redaksjonen beklager meget at NY VERDEN denne gang er blitt forsinket.

Det skyldes uforutsette tekniske vanskeligheter.

Mennesket og dets muligheter

«Verdensfreden er en livsbetingelse i teknikkens tidsalder. Å opprette den krever en uhyre stor moralsk kraftanstrengelse av oss,» skriver den tyske professor Weizsäcker i sin bok *Tanker om fremtiden*.

Weizsäcker skriver videre: «Karakteristisk for mennesket er viljens mulighet til å si ja til målsettinger som går på tvers av våre driftsimpulser. Frihet består i å kunne si nei til seg selv for å tjene en større sammenheng. Altså ikke frihet fra moralske krav, men frihet til å imøtekomme moralske krav. Nettopp i dette frihetens perspektiv opplever mennesket sin avmakt: selve frihetsforvissningen må forankres utenfor mennesket, det er Gud. Det er vesentlig at denne frihet, og denne frihetsforvissning, bevares hvis menneskeheten skal makte å skape seg en meningsfylt fremtid.»

Dersom vi stanser opp med spørsmålet «Hva kan vel den enkelte gjøre?», betyr det at vi unndrar oss nettopp det som den enkelte kan gjøre, mener professor Weizsäcker. «Det betyr at vi skulker unna. Den enkelte kan gjøre nøyaktig det som det tilkommer ham å gjøre. De få som de store avgjørelsene tilfaller, er avhengige av at de mange som tilsynelatet bare tar små avgjørelser, tenker, ønsker og handler i samsvar med dem. Skulle katastrofene komme over oss, og jeg vet ikke om de ikke vil gjøre det, kommer de fordi vi i grunnen ikke har villet det som kan avverge dem: det å bruke friheten med kjærlighet og innsikt. Det er å bli i friheten. Vi - det er hver enkelt av oss.»

I dette nummeret av NY VERDEN har vi gitt god plass til en fortelling som klart viser hva et menneske kan gjøre. Den handler om - og er fortalt av - Mohamed Masmoudi, den tunesiske ambassadør i Frankrike. Det finnes tusener av eksempler på at det enkelte menneske kan gripe avgjørende inn i en situasjon - eller retttere sagt at Gud kan, gjennom mennesker som helhjertet stiller seg til hans disposisjon. Det er en sannhet vi ønsker å understreke i en tid hvor alt for mange sier, «Hva kan jeg gjøre, jeg er jo bare et enkelt menneske?»

ENGASJEMENT ER IKKE NOK

Dr. teol. Klaus Bockmühl, Tyskland, besøkte nylig Norge. Han var invitert til å tale til en gruppe studenter ved universitetet i Oslo. Inntil juni i fjor var dr. Bockmühl studentprest ved universitetet i Heidelberg. I tre år arbeidet han som vitenskapelig assistent hos professor Jürgen Moltmann, som i vår skal tale i Studenteramfundet.

... På bakgrunn av studenturoen i Europa skulle følgende utdrag av dr. Bockmühls foredrag være av interesse.

Gjenoppbyggingsfasen i Tyskland er over. Den ga et slags felles mål til hele befolkningen. Det var også avideologiserings tid. En skulle ikke stille seg for store mål, vi hadde opplevd hva idealisme på villspor kunne føre til. «Politik der kleinen Schritte» (De små skrittets politikk), ble løsenet. Nå gjaldt det å være pragmatiker, og sikre seg livets goder.

I dag gryr det en forståelse av at mennesket ikke lever av brød alene. «Aldri har så mange hatt det så godt og vært mindre tilfreds med det,» skriver den tyske politiker Hans Dichgans i boken «Uroen i Forbundsrepublikken», som har vakt stor oppsikt. Han fortsetter: «Tilliten til vår stat stilles på prøve. Vi mangler de brede politiske visjoner som gir mening til hverdagspolitikken, forstås av mannen på gaten, og vekker til personlig forpliktelse hos de mange. De visjonære krefter i kommunismen kan være sterkere enn de ideer som i dag bærer Forbundsrepublikken. ... Vi befinner oss i et åndelig vakuum.»

På min første arbeidsdag ved universitetet i Heidelberg for 3-4 år siden ble jeg bedt om å møte en meget begavet teologi-student. Vi gikk en lang tur, og han fortalte meg om sitt liv. Det var beretningen om hans møte med

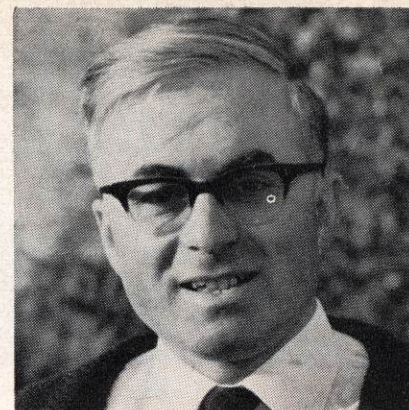
den såkalte «verdifrie» vitenskap som så mange i Tyskland har gått inn for. «Mine venner og jeg kom til universitetet med betraktelig idealisme,» fortalte han. «Vi var rede til å satse og ofre for å bringe vårt eget folk og menneskeheten fremover. Men hos mange av våre lærere støtte vi på et helt system av velberegnete kompromisser og bekvemmelighet. De fleste av mine venner tilpasset seg etterhvert denne livsstilen. De ga seg materialismen i vold, og snakker nu kynisk om den tidligere «idealistiske fase» i deres liv. Jeg kunne det ikke, og hadde et nervøst sammenbrudd.»

Denne historien sier noe om den tomhet og perspektivløshet som preget tyske studenter. I dag holder situasjonen på å forandres. En søken etter hensikt, viljen til engasjement, er fremherskende.

Dramatikeren Peter Weiss' omvendelse til kommunismen har vært en illustrasjon. Han sier at han som menneske ikke kunne holde ut oppløsningen i Vestens kulturliv. «På grunn av manglende tilknytning til et livssyn utfolder litteraturen i de borgerlige land seg i retning av anarkisme,» skriver han.

Den katolske biskop Fulton Sheen, velkjent for sine programmer i amerikansk fjernsyn, gir uttrykk for noe av det samme: «Når man taper meningen med livet av syne, har det to virkninger - en sosial og en individuell. Den sosiale virkning er politisk anarki, og en revolusjonær holdning som søker hevn mot samfunnet fordi det ikke har gitt noe mål å leve for. Den individuelle virkning er en tøyelseløshet som søker å erstatte mangelen på mening med den erotiske opplevelses intensitet.»

Mennesket må engasjere seg, må tjene en stor hensikt, for å finne seg selv og sin egen iden-

titet. Det må ha en følelsesmessig og idémessig ramme som gir en motivering for liv og arbeid. Siden så mange av Tysklands ledere både innen stat og kirke har hatt det travelt med å nedvurdere idéenes betydning, venter ikke studentene å få nøkkelen til et større engasjement fra dem. For mange blir den marxistiske ideologiske totale krav stående som det eneste alternativ.

Men har marxismen noe virkelig alternativ? Marxismen har bekjempet profitt-motivet i næringslivet fordi det har ledet til menneskers utbytting av mennesker. I dag gjeninnsettes profittmotivet på så mange områder i kommuniststatene. Selv der hvor det ikke gjøres, etterlyses en alternativ motivering, som Kubas arbeidsminister nylig ga uttrykk for.

Tysklands radikale studenter snakker i dag om å overta kontrollen over de vitenskapelige produksjonsmidler. Jeg tror det er viktigere at de tar fatt på motiveringen på universitetene, både hos dem som lærer og dem som studerer. Årsakene til meget av uroen er både professorer og studenter som bruker universitetet for sine egne hensikter, mens samfunnet som helhet betaler regningen.

Universitetet selv står også overfor spørsmålet om motivering og målsetting. Studentene angriper den «verdi-frie» vitenskap, som har preget selv de medisinske og teologiske fakultetene - fakulteter som har med mennesket selv å gjøre. Vitenskapen blir en slags «kunst for kunstens

(Forts. s. 4.)

FASTELAVN

Boller

skal det være

..... men boller

er ikke alt hva sa du om kulturkrisen?

Engasjement —

skyld», hvor utøverne nekter å svare på spørsmålet om verdinormer og mål. Fysikerne som spaltet atomet var de første som ble rystet ut av denne holdningen da bombene falt på Hiroshima og Nagasaki. Den kjente tyske fysiker og filosof, C. F. von Weizsäcker, advarer i dag menneskeheten mot å oppføre seg som en samling aper som med sikkerhet vil gjøre alt de blir i stand til å gjøre. Han setter opp normer for vitenskapen, som ellers blir umenneskelig gjort. Vitenskapen kan ikke gå frem uten å ta ansvar for hva den gjør. Den unge generasjon ser dette. Men det vil kreve hardt arbeid, både moralsk og intellektuelt, å finne frem til den ansvarshorisont som er nødvendig om kaos skal unngås.

Spørsmålet «Hva lever vi for?» stilles både til den enkelte student og universitetet selv. Vi må bygge en infrastruktur av forvandlede mennesker som er villige til å sette menneskelighetens interesser foran sine egne. Eller som jeg ville uttrykke det som kristen: Mennesker som er rede til å la Skaperen av livet være med på å bestemme hvordan livet skal ordnes.

Den tredje vei mellom den etablerte livsform og protesten mot den er Initiativet — evnen til å skape nytt liv. Bare liv produserer liv.

Til slutt vil jeg vende meg særlig til Kirken og Staten. Jeg tror Kirkens oppgave i dag er å skape den uselviske og ubestikkelige mennesketype som i det lange løp er forutsetningen for folkets eksistens. Og jeg tror statsmannens første oppgave er å fremme nasjonens åndelige og menneskelige fornyelse. Demokrati og frihet er noe vi stadig må tilkjempe oss — det oppdager vi i Tyskland i dag. «Hvis du en gang legger hendene i skjødde og slapper av, beveger urskogen seg fremover og svelger sivilisasjonen.»

Vi trenger å tenke stort nok om oss selv: Ikke ut fra hva vi er, men ut fra hva vi er ment å være og gjøre for menneskehetens fornyelse og utvikling.

«KARRIERE-STIGEN»

På den tradisjonelle scenen i Växjö teater i Sør-Sverige ble Peter Howards skuespill *Stigen* vist i slutten av januar. Det var et ensemble fra Göteborg som spilte stykket for fullsatt sal, som ledd i en serie oppførelser forskjellige steder i Sverige. Med *Stigen* «understryker Moralisk Opprustning sin revolt mot karriærismen», skrev *Växjöbladets* kritiker blant annet, og fortsatte: «Man söker forstå, varför nutidens ungdom revolterar mot välfärdssamhällets olater, dess standardjakt och statustänkande.» Stykket var bygget over de uforenlige motpolene mannen med vesken (Kristus med korset) og mannen på stigen.

«Mannen som inte ansåg sig ha råd at vara ärlig finns väl lite varstans i vår komplicerade värld.»

Kronobergaren fremholdt at «budskapet var enkelt og klart, den komplicerade föreningen av etiska och rationellt effektiva samhällsinnsatser. Huvudpersonen, en tvivelaktig framgångsrik politiker, är driven av sin omgivning och samvete i återvändsleken: välja ideologi. Låta ändamålet helga medlen eller börja på nytt? Kanske låter det alltför orealistiskt och enkelt att som i *Stegen* bara stanna världen och hoppa av. Men Howard själv bevisade möjligheten under sin livs-

tid genom att överge en säker journalistkarriär och låta MRA utnyttja sin talang.»

Etter forestillingen fikk publikum anledning til å treffe skuespillerne og høre om deres erfaringer og årsaken til at de presenterer *Stigen* på denn måten. Både der og ved en senere sammenkomst var det studenter og gymnasiaster, radikale og konservative, militære og lærere, embedsmenn og kommunale tillitsmenn. Diskusjonene i smågrupper var livlige. For det meste dreiet de seg om at en revolusjon av menneskers motiver og målsetting er mulig, og hvilken innvirkning den kan få på den enkelte og samfunnet.

«En film som gir noe å tenke på»

Under denne overskriften skrev biskop Kaare Støylen følgende om *Avgjørelse ved midnatt* som hadde Norgespremiere i Kristiansand 31. januar:

«Kinosjefen inviterte meg til å se en film som han mente hadde adresse til mange av dem som ellers ikke trækker dørene ned på kino. Det er filmen *Avgjørelse ved midnatt*, som nå går på Aladdin.

Filmen har sin bakgrunn i det som skjedde i Ungarn 1956, men

det er fri diktning, ikke dokumentarfilm. Likevel gir den et bilde av den virkelighet som er vår, like meget i dag som den gang. Da Tsjekkoslovakia ble overfalt, samlet det seg 10 000 mennesker på torvet i Kristiansand til demonstrasjon. Dersom de mente noe med det, har denne filmen et spørsmål til dem: Har dere tenkt å gjøre noe med det?

Filmen tar ikke opp de politiske problemer, den kan kjennes over-

fladisk og utilstrekkelig til en dyperegående analyse av det vel-dige konfliktstoff som utløser elendigheten i verden. — Men den gir en utfordring og vil peke på det personlige ansvar enhver av oss har for vår egen innstilling. Derfor tror jeg folk gjør rett i å se den og tenke over saken selv.»

Avgjørelse ved midnatt ble spilt tre dager i Kristiansand, og ble sett av 800 mennesker.

mer radikalt enn vold

Da jeg reiste til Caux, som er Moralsk Opprustnings verdenskonferansesentrum i Sveits, stod jeg i min ungdoms fulle kraft og engasjert i en kamp. I Tunis var stillingen blitt mer og mer alvorlig og ga stadig større grunn til frykt. Mennesker ble drept, blodet fløt, spenningen var på topp. Selv var jeg i Frankrike. Politiet var i hælene på meg. Til enkelte tider ble jeg utvist, til andre tider ble jeg tålt.

På dette tidspunkt var det at noen venner foreslo for meg at jeg burde reise til Caux. Jeg eide ingen gyldige reisedokumenter, for jeg hadde vært mer opptatt av å unngå politiet enn å vise meg for dem. Jeg var engstelig og skeptisk, men på samme tid nysgjerrig etter å få greie på hva Caux kunne gi meg.

Jeg reiste dit under uvanlige forhold; hverken det franske eller det sveitsiske politi ba om å få se mine papirer. Det sier seg selv at da jeg først hadde lagt politihinderet bak meg, følte jeg meg litt sikrere. Jeg var ung og seig, og stod i aktiv kamp hvor jeg oppmuntret til voldshandlinger og organiserte forbund som på den tid ble kalt kriminelle. Jeg var langt borte fra ånden fra Caux. Jeg fikk brev fra min mor om at min bror var fengslet, at undertrykkelsen økte i styrke og at alle og enhver gikk og ventet på å bli arrestert. Slikt virket ikke akkurat beroligende.

Jeg gikk til møtene med et sinn

som var fullstendig lukket, og jeg bedømte strengt de velfødde typene jeg så som lett og ledig talte om visse problemer, mens jeg gikk omkring med en hevners demon i mitt hjerte og bare tenkte på vold som ville avle mer vold.

Den første dagen holdt jeg bare på å fly i flint og si: «Dette her er bare tomt prat». Men så hørte jeg en del merkelige ting som gjorde et sterkt inntrykk på meg. De kom fra Madame Laure, denne ledende franske sosialistiske personlighet som hadde gjort så meget for Europa etter krigen, og fra enkelte tyskere.

Dette var i slutten av september 1953. Å snakke om fransk-tysk vennskap, eller i det hele tatt å komme inn på fransk-tyske forhold, var som å stikke kniven i et åpent sår, det vakte bare smertelige minner. Jeg så tyskere som gråt av skam over å ha vært med på umoralske handlinger som de påtok seg skylden for. Andre nevnte for meg at Madame Laure, som hadde kjempet sammen med undergrunnen, hadde gått med på å være gudmor for enkelte unge tyskere.

Jeg sa til meg selv: Når alt kommer til alt så har aldri forholdet mellom Frankrike og Tunis vært i den grad spenningsfylt som forholdet mellom Frankrike og Tyskland. Til tross for nasjonalistisk raseri, hadde det aldri vært et så sterktende hat mellom tunesere og franskmenn som mellom franskmenn og tyskere,

Til tross for at jeg var ung, var jeg den eneste ansvarlige leder av vårt nasjonale frigjøringsparti som ennå var på frifot. Alle vårt partisis ledere var i fengsel, først og fremst president Bourguiba. Jeg ble tålt i Frankrike, og hadde derfor et tungt ansvar. Jeg kunne enten dra tilbake til Paris — eller — når jeg vel hadde passert den franske grense — reise til Cairo eller Libya og fra disse steder organisere kampen mot kolonimakten.

Da det ble foreslått for meg at jeg burde reise til Caux, sa jeg til meg selv: Jeg vil se hva dette er og så kanskje fortsette kampen derfra.

Neste dag begynte jeg å tenke. Det som franskmennene og tyskerne hadde fortalt, hadde gjort et sterkt inntrykk på meg.

De nyheter jeg stadig fikk gikk ut på at det var uro i Algerie og Marokko, at voldshandlinger økte og at krigen i Indo-China tok til i styrke. Det var enda lange utsikter til en dekolonisering! Og jeg var den eneste ansvarlige leder fra Tunis som var tålt i Frankrike. Og så satt jeg altså i slike omgivelser som her i Caux mens de av mine kolleger som ennå var i frihet, oppholdt seg i Cairo eller New York fullt opptatt med kampen mot Frankrike.

Jeg var sterkt grepet av miljøet i Caux. Jeg tok til å tenke, og dette var begynnelsen til visse forandringer som rørte ved min underbevissthet. Sant nok, jeg gjorde motstand mot denne ten-

dens til å miste fotfeste og bli ført avsted av atmosfæren i Caux.

Da jeg så franskmenn og tyskere bli forsonet — og man følte at de virkelig var blitt helt andre mennesker — da var min første tanke: Hva ville skje dersom jeg her møtte en representant for kolonimakten, — en av de militante ekstremister fra den andre siden? I tankene hadde jeg en av de menn vi hadde lagt planer om å drepe — for dette var en tid da det var spørsmål om hvem som kunne drepe flest.

Jeg sa til meg selv: — Dersom denne mann, — dersom franskmennene kom og så det vi ser her i Caux, — hvordan ville de reagere? Ville de kanskje begynne å bli annerledes?

Den tredje dagen følte jeg at jeg hadde noe jeg ville si.

Jeg sa jeg var rede til å møte en hvilken som helst representant for kolonimakten, og at dersom noen av de militante franskmenn — slike som absolutt tviholdt på koloniregimet — ville være tilstede i en slik atmosfære av oppriktighet som her i Caux, og dersom de var villig til å tenke ut fra Moralsk Opprustnings fire absolutter, — da ville vi komme til enighet.

Jeg startet med å skrive til min mor om ikke å oppfordre mine brødre og søstre til å ta hevn. Jeg ba henne be for meg. Jeg fortalte at jeg hadde bestemt meg for ikke å dra til Cairo eller Libya, men til Paris — med andre ord —

Mohamed Masmoudi, den tunesiske ambassadør i Frankrike, talte nylig til en forsamling av unge menn og kvinner fra mange land i Europa, Asia og Afrika. Han gjenkalte de forhold som hersket 15 år tidligere da han var kommet i kontakt med Moralsk Opprustning nettopp i de kritiske dager da hans land kjempet for sin selvstendighet.

Mohamed Masmoudi ble født i Mahdia i Tunis i 1925 som sønn av en fisker, og studerte i Paris. Fra 1948 og utover var han representanten for selvstendighetsbevegelsen Neo Destour. I 1954 ble han utnevnt til den ministerpost som ledelsen av forhandlingene mellom Frankrike og Tunis hørte under. Han har hatt forskjellige ministerposter og er dessuten den første tunesiske ambassadør i Frankrike.

å slå inn på den vei som godt kunne føre til fengsel.

KLAR FOR SAMTALE

Det jeg hadde sagt nådde frem til de ansvarlige i Paris, og til de koloniale autoriteter i Tunis. Som følge herav fant jeg ved min ankomst til Paris et forum for samtaler i Moralsk Opprustnings hus. Her møtte jeg herr Basdevant som på den tid stelte med tunesiske og marokkanske saker i Quai d'Orsay (den franske utenriksdepartement) og i fellesskap kom vi frem til en rekke avgjørelser.

Jeg møtte også den tidligere utenriksminister Robert Schuman og Pierre Pflimlin, som var borgermester i Strassbourg, i et møte organisert av MRA. Jeg traff en rekke personer som til da hadde sett på meg som var jeg et slags pestbefengt dyr man skulle holde seg på avstand fra.

Jeg oppsøkte også Pierre Mendès-France som hadde tilbudt seg å være min advokat da jeg engang tidligere var blitt arrestert og satt i fengsel i Tunis. Senere, da han var blitt statsminister, hadde han veddet på at han ville løse Indo-China-problemet.

Mens han forhandlet i Genf, reiste jeg til Sveits og fornyet kontakten med mine venner i Caux. De diskusjoner jeg til den tid hadde med Mendès-France, førte til historiske resultater. Vi bestemte oss for å bane vei for selvstyre i Tunis i nettopp de da-

ger da man var kommet til enighet med Ho Chi Minh.

Etter dette ble jeg, tross min ungdom, utnevnt til minister for de offisielle forhandlinger med den franske regjering om de fremtidige forhold mellom våre to land. Disse forhandlingene varte i to måneder.

Jeg har ikke fortalt dette før, men det kan være godt for den yngre generasjon å vite noe om den rolle Moralsk Opprustning spilte ved løsningen av det tunesiske problem. Det er ikke for å redusere Moralsk Opprustnings rolle at jeg ikke har fortalt dette før, men fordi jeg følte en viss forlegenhet som skyldtes min egen befatning med saken.

Er det sant at disse hendelser har gjort meg så skrårer som jeg sier: «her er nøkkelmannen som greide det hele?» Nei! Moralsk Opprustning har tvertimot gitt meg en ordentlig lekse i ydmykhet. Jeg var bare en av bitene i puslespillet. Men, på et visst tidspunkt hadde jeg den mulighet, enten å slippe voldet løs, eller bryte den onde sirkel.

KAMP OG KONFRONTASJON.

Det kan være interessant for dere unge å vite litt om hvilken sinnstilstand jeg var i på den tid. Av legning er jeg en såkalt kampnatur. Slik har jeg alltid sett meg, ut fra den innstilling at en mann er en mann bare i den grad han engasjerer seg.

Det finnes en tendens til å me-

(Forts. side 8).

President Bourguiba taler i en av de mange landsbyer i Tunis. Etter det som skjedde med Masmoudi, sa han: «Verden må få høre om virkningen av Moralsk Opprustning i mitt land.»

ne at en kjempende innstilling bare kan få næring i en atmosfære av hat og konfrontasjon, et ord som er på moten nå. Konfrontasjon vil si den innstilling som driver deg til automatisk å være mot noe, på grunn av fordommer, uansett hva som sies. Slikt tenkte jeg før jeg reiste til Caux.

Betyr så dette at min kjempende holdning er blitt mindre? Er jeg blitt veikere, blautere, mere innstillet på åndelig dovenskap og en «la det skure» holdning? Alldeles ikke! Og dette er den største vinning jeg har hatt av mitt møte med Moralsk Opprustning.

Visselig kjempet jeg som ung mann sammen med marxistiske organisasjoner her i Frankrike, og jeg ledet møter som kokte av lidenskap. Jeg var med i antikoloniale organisasjoner som var marxistiske, og i alle slags organisasjoner som gikk inn for å bruke vold. Vårt hovedmål var å umuliggjøre regjeringens oppgaver.

Da jeg kom tilbake fra Caux fortsatte jeg å møte mine venner, men jeg forsøkte å gi dem en ny motivering. De følte seg litt i

villrede ved dette. Jeg fortalte dem at vi trengte kontakt til alle sider. Om det så var djevelen selv som troppet opp, måtte vi diskutere med ham.

Så ble det til at vi søkte kontakt på alle trin selv om det førte til at enkelte syntes vi var mistenkelige.

IKKE EKSKLUSIV

Hva var den avgjørende faktor i min karriere som militant kjemper? Jeg var ung — 29 år. Den avgjørende faktor var min absolutte overbevisning om at et menneske som orienterer seg etter Moralsk Opprustnings fire absolutter ikke kan tale, diskutere eller la sitt hjerte komme til orde, uten at det virker på den andre. Dersom vi går inn for absolutt ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet, vil man alltid nå frem til den annens hjerte selv om han gir inntrykk av å være utilgjengelig for enhver diskusjon.

På den tid var det visse elementer som prøvde å baktale Moralsk Opprustning. I visse kretser ble det sagt at Moralsk Opprustning var finansiert av amerikanerne eller kommunister. For

meg er Moralsk Opprustning ganske enkelt en samvittighetssak som ikke utelukker hverken marxistiske, religiøse eller ateistiske idéer. Det er en innstilling som bringer et pluss og ikke et minus.

Kommunisme pluss kjærlighet, minus hat ville det være lik kommunisme? Kapitalisme pluss uselviskhet, minus grådighet, ville det være lik kapitalisme?

I Moralsk Opprustning fant vi en størrelsesorden som gjorde allting rikere, mere meningsfylt. Du tror kanskje at en risikerte å få seg et overlegenhetskompleks, — det ville ha vært en alvorlig sak, — men det er nettopp her man får seg en viktig lekse i ydmykhet. Et menneske som er oppriktig mot seg selv og hver morgen holder rengjøring av samvittigheten, kan ikke få noe overlegenhetskompleks. En ny størrelsesorden er kommet inn i hans liv og i hans forhold til andre mennesker.

Jeg er fullt og fast overbevist om at både ens offentlige og private holdning springer ut fra ens ønske om å ha samvittigheten i orden, og å stille seg ansikt til ansikt med ens moralske prinsipper.

Men fører ikke denne nye størrelsesorden til at det skapes et nytt menneske som er i stand til å gi visse svar på de fryktelige problemer som verden er stilt overfor i dag? I all ydmykhet tror jeg, dog uten full visshet — at den som av full og hel overbevisning går inn i Moralsk Opprustnings ånd, har store muligheter for å bli en slik mennesketype.

Hva vil i praksis «en ny mennesketype» si?

Jeg er ambassadør. Hva vil det si å være en ny type ambassadør? Den vanlige oppfatning av en ambassadør er at han er et særlig forsiktig og diskret menneske som vil få deg til å si noe du ikke hadde tenkt å si, som lytter til deg og deretter fortolker din taushet og din tale, og dømmer deg ut fra det du ikke har sagt.

Når du uttaler deg behøver du bare å stamme litt, ikke klare på rappen å finne det rette ordet, — da sies det: «Så dum er han ikke.

(Forts. side 14).

OPP IMOT KINAS GRENSE

Staten Assam i det nordøstre India har vært et urosenter i mange år. En rekke stammer i fjellområdene har vært i konflikt med flertallet av befolkningen som bor nede på det rike slettelandet, og med sentralregjeringen i New Delhi. Like siden India fikk sin uavhengighet i 1947 har de kjempet for selvstyre innen Den indiske union. Et viktig skritt for å realisere disse planene ble tatt i fjor da sentralregjeringen i New Delhi godkjente et utkast til en avtale om begrenset selvstyre for regionen.

Avtalen ble undertegnet etter lange og bitre forhandlinger mellom regjeringen og representanter for fjellfolkene. En av disse, Stanley Nichols-Roy, brakte en faktor inn i disse forhandlingene etter å ha deltatt i en konferanse for Moralsk Opprustning i Panchgani for et år siden.

Mange problemer må fremdeles løses i disse grenseområdene hvor dype motsetninger for ikke lenge siden var i ferd med å utvikle seg til regulær geriljakrig, noe som kunne ha fått alvorlige konsekvenser for situasjonen i Asia.

Statsministeren i Assam, B. P. Chaliha, og Stanley Nichols-Roy, som er generalsekretær for det do-

minerende politiske partiet blant fjellstammene, tok initiativet til en konferanse som kunne bidra til å skape enhet. De inviterte Rajmohan Gandhi til å ta del sammen med en aksjonsgruppe for Moralsk Opprustning. Konferansen fant sted i andre halvdel av januar i Shillong, hovedstaden i Assam.

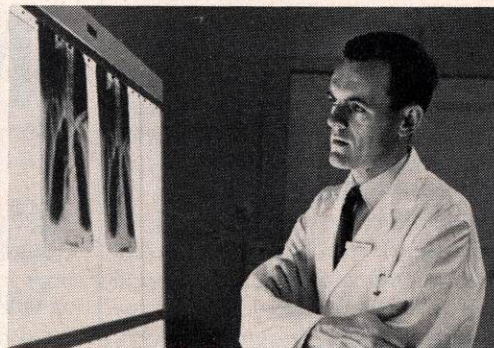
Representanter fra syv av stammene i fjellområdene deltok, noen av dem fra grenseområdene mot Kina, Burma og Øst-Pakistan. En rekke av de fremste politikerne i Assam var med.

Nichols-Roy talte på et møte for sin egen stamme, Khasi-folket: «Jeg har vært aktiv i det politiske liv i åtte år, og vi har ikke akkurat hatt en kjærlig holdning til våre venner omkring oss. Men jeg har lært, gjennom Moralsk Opprustning, at vi kan kjempe for våre politiske mål og samtidig ha omsorg for våre naboer nede på slettelandet.» Han kom med en appell om enhet mellom folket i fjellområdene og befolkningen i lavlandet.

Ordføreren i Shillong rapporterte til konferansen at han hadde løst en ti år gammel strid mellom byens myndigheter og de kaste-løse.

NORDMENN TIL ASIA

Det siste år har flere og flere skandinaver tatt del i Moralsk Opprustnings aksjoner i Asia. I begynnelsen av februar i år reiste lege Sturla Johnson (t.h. under) og Jens J. Wilhelmsen til India for å arbeide sammen med Rajmohan Gandhi. Johnson og Wilhelmsen er begge medarbeidere i tidsskriftet NY VERDEN. På vei til India var de invitert til å tilbringe en tid i Libanon og Pakistan. Vi regner med å kunne bringe aktuelle artikler fra dem i de neste nummere av NY VERDEN.

Keiser Haile Selassie gir MRA sin støtte

Keiser Haile Selassie ga i januar audiens til medlemmer av MRA's etiopiske komite i Asmara. De ga ham en beretning om den utvikling som i løpet av det siste år har funnet sted i Etiopia og fortalte om planene for fremtiden. Disse omfatter blant annet en internasjonal konferanse som — på initiativ av generalguvernøren for Eritrea — skal holdes i Asmara.

Haile Selassie sa at han var glad for å høre om MRA's fremgang. «Dere må utvikle det som er begynt og fortsette å kjempe», sa han. «Jeg står bak dere. MRA må bli fast rotfestet i massenes sinn. I vår tid er moralnormer særlig viktige. Hva Gud har gitt kan styrkes ved undervisning, og det er nyttig at dere utgir bøker og brosjyrer. Det er ethvert menneskes plikt å handle slik at det har ren samvittighet. MRA kan være til stor hjelp i dette. Vi er glad for at dere planlegger en verdenskonferanse for Moralsk Opprustning.» Keiseren lovet å gi en personlig gave til dekning av utgiftene ved konferansen, som vil bli holdt i april.

«Moralsk Opprustnings mål kan ikke unnværes», fortsatte han. «Ved å hjelpe MRA hjelper vi oss selv, og når vi sier oss selv mener vi Etiopias folk som helhet. Må Gud, som er opphavet til moralnormene, hjelpe oss». Keiseren ba om å få de bøker og brosjyrer som er utgitt på amharisk og tigrina og tok endel eksemplarer til personlig fordeling. «Jeg liker all-til å lese disse», sa han. Audiensen ble referert over radio, TV og på første side av *The Ethiopian Herald*.

Caux 1969

3.-7. april	Påskekonferanse
23. mai-14. september	Verdenskonferanse for Moralsk Opprustning
23.-26. mai	Pinsesammenkomst
Mai-juni-juli	Weekends for delegerte fra internasjonale konferanser i Genf
27.-29. juni	Landbruks- og ernæringskonferanse
Hele juli	Møte med studenter, skoleelever, representanter fra utviklingslandene og fra industrien
25.-27. juli	Konferanse for leger, sykepleie og helsevesen.
1.-11. august	Konferanse for lærere og oppdragere
13.-21. august	Under mottoet «Det nye mennesket» treffes geistlige og legfolk innen alle beklennelser.
30. august-15. september	Verdenskonferanse for representanter innen økonomi og politikk
- Dessuten holdes det flere kurser i løpet av sommeren:
30. juni-19. juli	
28. juli-16. august	Kurs for ansvarlig lederskap
25. august-13. september	
Slutten av juni-midten av september	5 kokekurs
30. juni-19. juli	
28. juli-16. august	Sekretærkurs
Språkkurs i moderne språklaboratorium	

Videre opplysninger: Moralsk Opprustning,
Sophus Lies gate 5,
Oslo 2.

Vi søker kontor- lokale

til Moralsk Opprustning —
tidsskriftet NY VERDEN,
eventuelt en leilighet med
kontormuligheter.

Vet De om et passende sted,
så vennligst kontakt

Moralsk Opprustning,
Sophus Lies gate 5, Oslo 2.
Telefon: 56 34 14.

Novid
tas oppløst i vann

Novid gir hurtig lindring ved hodepine, reumatisme, nervesmerter, tannpine, menstrasjonssmerter og forkjølelsesubehag. Novid i vann - er behagelig i bruk og skånsom selv for ømfintlige maver. Uten resept på apotek og medisinsalg. - Rør og foliepakning à 20 tabletter samt glass à 40 og 100 tabletter.

Novid - befriende lett å ta.
NYEGAARD & CO-AS-OSLO

I 1948 kom Robert Braun som flyktning fra Østerrike til Sverige. Han har altså hatt tredve år til å studere forholdene i Sverige og til å gjøre seg like fortrolig med det svenske kulturmiljø som han er med det sentraleuropeiske.

Hans konklusjoner foreligger nu i bokform — hittil bare på tysk og norsk. Når man har lest den norske utgaven av *Hva foregår egentlig i Sverige* (Dreyers Forlag, Perspektivbøkene nr. 29) forstår man at det vil være noe av et vågestykke for en svensk forfatter å utgi boken.

Den som interesserer seg for svensk kulturdebatt vil få vann i munnen bare ved å lese kapiteloverskriftene: «Ærlig og oppriktig», «Strindberg og kristendommen», «Herbert Tingstens tragedie», «Ingemar Hedenius — den svenske avkristningsfilosof», «En menneskerett å krenke Kristus?», «Dag Hammarskjöld — mot strømmen», osv.

Braun er kommet til det resultat at «den antikristelige aksjon i Sverige . . . allerede har vokset seg så sterk og fått slik medvind at opinionen har tatt farve av den på en måte som virker lamende på kulturlivet. Denne virkning er som en sky og minner om en annen: antisemittismen» (s. 13). «I Sverige inntar den kristne den plass som jøden har i et antisemittisk land.» s. 14).

Braun finner det vanskelig å forklare avkristningens fenomen. Han peker på at «oppriktighets» og «ærlighetens» prestisje er stor i Norden. Når Strindberg kaller nattverden «et uforskammet bedrageri», eller Victor Svanberg kaller bergprekenen for «uærlig» og «inhuman», er de selv overbevist om berettigelsen av sin kritikk og understreker dens oppriktige karakter. Den alminnelige leser satte ofte pris på deres «ærlighet», og Braun medgir også at angriperne på enkelte punkter hadde rett i sin kritikk av kristendommen.

Selv en kristen leser, som kunne være tilbøyelig til å sympatisere med Braun og vise en viss forståelse for hans skildring av den avkristnede svenske jammer-

dalen, må imidlertid sette et par spørsmålsteget i margin. Hvis Braun hadde rett i sitt syn på den langt fremskredne avkristningen ville Hedenius, Tingsten, Lagercrantz, Arvidsson & Co. fremstå som moderne Don Quixotes, som

grepen. Kunne det forholde seg slik at kamplinjen egentlig ikke går mellom kristne og ikke-kristne, men snarere mellom sinte unge (eller ikke så unge) menn i vårt kulturliv og deres egen samvittighet — eller ihvertfall det som er igjen av deres samvittighet? Braun antyder at dette kunne ha vært tilfellet med Strindberg.

Jeg var engang vidne til hvordan en svensk kristen personlighet ble overøst med de groveste beskyldninger av en av våre mest innflytelsesrike ateister. En tid senere skrev denne ateisten til den samme mannen et varmt brev, full av menneskelig generøsitet. De to kjente hverandre så flyktig at hverken sinnet eller den menneskelige sympatien syntes motivert av annet enn at det egentlig dreiet seg om en debatt mellom en mann og hans samvittighet. Hvis de kristne oftere regnet med at dette kunne være tilfelle, ville de kanskje være mindre tause, forskremte og ivrige etter å tilpasse seg, og mer innstilt på å besvare de oppriktige spørsmål som stilles og hjelpe de mange som er på leting.

Et annet spørsmål er om avkristningen er kommet så langt som kultursidene i Stockholmsavisene gir inntrykk av. Man kunne argumentere med at de svenske myndigheter har gjort helomvending i sin innstilling til misjonen som en del av vår u-hjelp. Visse grener av misjonens virksomhet får nå økonomisk støtte av SIDA (Swedish International Development Aid).

På samme måte kan den antikristne innstillingen hos endel skoleeksperter ikke skjule at den svenske grunnskolen gir større og videre spillerom for kristen overbevisning og kunnskap enn for eks. den amerikanske.

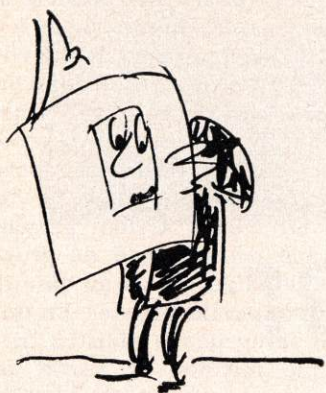
Brauns bok er egnet til å forarge mange svensker, og deres forargelse blir ikke mindre når de ser hvordan den norske oversetteren har mishandlet og feilstavet «ärans og hjältarnas språk» i en mengde sitater. Ikke desto mindre er boken leseverdig og bringer frisk vinn inn i en tilstivnet og ensidig debatt.

BROR JONZON

Hva foregår egentlig i SVERIGE ?

med ville krigsrop rir storm mot kristne vindmøller som forlengst har holdt opp med å male annet enn prekener som ingen lytter til. Det sinne og den energi som mange av våre svenske kulturskribenter legger for dagen tyder imidlertid på at de kjemper mot noe virkelig. Den kraftløse tilpasningskristendom som har fått så stort spillerom i vårt land motiverer imidlertid neppe de energiske an-

klippet

DET VAR DE REVOLUSJONÆRE og de blivende revolusjonærenes år. Studenter og militante, sorte og hvite, ny-radikale og nykommunister løftet nevene og slynget stein mot den gamle samfunnsorden. . .

Det opprørerne og andre med avvikende oppfatninger er ute etter vil man ikke finne på månen: sosial rettferdighet, fred, slutt på hykleriet – kort sagt Utopia. Men i den utstrekning opprørerne virkelig ønsker en spesiell slags fremtid, og ikke bare en fordømmelse av og en flukt fra dagen, viser Apollo 8's ferd til månen hvordan dette fremtids-Utopia kunne etableres. For dette er hva den vestlige verdens menneske kan gjøre. Det vil ikke gå inn i en passiv, innadventd tilværelse. Det vil ikke stikke av fra det hele. Det vil ikke søke ro og indre fred i letingen etter Nirvana. Vestens menneske er Faust, og hvis det i det hele tatt vet noe så er det hvordan det skal utfordre naturen, hvordan det skal ta dristige sjanser, selv i strid med fornuften. Det vet hvordan det skal strekke seg etter månen.

Dette er Vestens menneske, og med disse egenskaper vil det enten lykkes eller mislykkes.

Håpet er betinget og ennå langt borte. Apollo 8-triumfen kan ikke fjerne den ironi at det er lettere for mennesket å nå månen enn å fjerne en ghetto, lettere å reise gjennom stratosfæren enn å rense vår egen forgiftede atmosfære, lettere å få istand samarbeid om et

veldig teknologisk foretagende enn å etablere brorskap i et bykvarter. Likevel er det så, at etterhvert som mennesket har erobret havet, luften og andre naturlige hindringer, har det for hvert skritt vunnet – i det små – en del av seg selv. I dette ligger håpet og det endelige løftet som denne siste erobring gir.

TIME MAGAZINE, 3. januar 1969

«HVERT SAMFUNN, HVERT MENNESKE befinner seg alltid i bevegelse, i utvikling. Selv om det ikke alltid er i riktig retning. Nå har vi havnet i en periode av dekadanse, med kortsiktige mål, egoistiske målsettinger, nytelseslyst, selvishet og rastløshet og indre tomhet som kommer av at man ikke har noe vesentlig å leve for. Hvor mange mennesker i vår tid er det forunt å oppleve storheten i å være en del av et positivt engasjement? Desto mer man kan det, desto mere usårbar blir man overfor det som skjer med en selv. Hver morgen våkner jeg til et nytt og stort eventyr, oppgaver som venter, mennesker jeg får møte.»

Kammerherre, riksdagsmann
James Dickson i «Borås Tidning»

VI ER RIKE PÅ GODER, MEN FATIGE i ånden. Vi strekker oss med enestående presisjon etter månen, men synker sammen i skingrende mislyder her på jorden.

Vi befinner oss i krig, men ønsker fred. Vi er splittet av uenighet, men ønsker helhet. Vi ser rundt oss tomme menneskeliv, men ønsker oppfyllelse. Vi ser oppgavene som krever handling, som venter på hender til å utføre dem.

Til en åndelig krise trenger vi et åndelig svar.

For å finne dette svaret, trenger vi bare å skue inn i oss selv.

Når vi lytter til «vår naturs gode engler» finner vi at de lovpriser de enkle ting, og de grunnleggende ting – som godhet, redelighet, kjærlighet, velvilje.

President Richard Nixon i sin tiltredelsestale 20. januar 1969.

DET STERKESTE PÅ DENNE JORD er en liten disiplinert gruppe som er disiplinert for store formål. Det

er intet så absolutt sterkt som en slik gruppe, som er ubrytelig hengitt til hverandre og uforbeholdent hengitt til Gud. Det behøves ikke mange folk for å utføre ting. – En liten beslutsom og disiplinert minoritet kan gjøre hva som helst. En har sagt: «Fem prosent av menneskene tenker, ti prosent av menneskene tror at de tenker – og resten av menneskene vil heller dø enn tenke.» Det er de fem prosent som forandrer situasjoner.

Stanley Jones i «Overflod av liv»

MENNESKESINNETS FORVANDLING» synes en nødvendighet, hvis mulige virkeliggjørelse ikke desto mindre er vanskelig å øyne. De kristne kirkers forhold til og innflytelse over Vestens økonomiske og militære politikk, Islams rolle i den arabiske og indiske sfære – Nassers Egypt og Ayub Khan Pakistan – hinduismens og buddhismens plass i Indira Gandhis India og general Kys og Ho Chi Minhs Vietnam, konfusianismens og taoismens stemme i Mao Tse Tungs China, det er alt sammen historien om en politikk mer eller mindre radikalt løsrevet fra folkenes åndelige kilder, og lukket om maktens indre selvbegrunnelse og dynamikk. Den politiske beregning tar knapt hensyn til slike faktorer, den er ensidig materielt orientert, og har satt propagandaens syntetisk frembragte lidenskaper i troens og besinnelsens sted. De store ressurser av tro, forpliktelse og brorskap, som uansett religionenes egen tunge arv av intoleranse og overgrep er den vitale kjerne i menneskenes åndelige arv, kan synes amputert fra verdenshistoriens videre forløp.

Pater Hallvard Rieber-Mohn i «Det blodige nei»
Aschehougs forlag

«DEN GLEMTE FAKTOR»

Industridramaet *Den glemte faktor* er blitt fremført i Calcutta, som er en by med mange problemer. En halv million mennesker lever på gatene uten tak over hodet, og en tredjedel av familiene må klare seg med mindre enn ett rom.

Til forestillingen kom et tverrsnitt av byens befolkning. Hustruen til en av Indias ledende kommunister var der, og noen av de menn som kontrollerer indisk industri. Studenter fra universitetet, blant dem Maoister som nylig organiserte gatedemonstrasjoner, den katolske erkebiskopen, og representanter for de kasteløse. Arbeidsløse i de fattigste bydelene arrangerte et stort åpent møte, der MRA-styrken talte.

«Dere kan gi vårt folk viljen til å arbeide,» sa generalguvernøren for Vest-Bengal ved en mottagelse han holdt. «De vil ikke høre på en politiker, men de lytter til dere. Vi har nok av dyktighet, intelligens og kapasitet til å gjøre slutt på nød, men folket må først beslutte å arbeide for det felles beste.»

HELT UVURDERLIG

ASSAM: Den indiske pressen har gitt bred omtale av MRA-konferansen som nylig ble holdt i Shillong.

«Det arbeid som utføres av MRA er helt uvurderlig,» sa guvernøren av Assam og Nagaland, etter en forestilling av musikalen *India Arise*. Guvernør B. K. Nehru, som er en onkel av Indira Gandhi, hadde selv besøkt Caux i Sveits for 16 år siden. «Helt siden da har jeg hatt en meget høy vurdering av det arbeid de utfører over hele verden. Mange av menneskehetens ledere gjennom alle tider har vært opptatt av det som denne bevegelsen har tatt fatt på i moderne form,» sa guvernør Nehru. «Vi i Shillong og Assam er meget glad for at dere er kommet.»

EUROPA-SHOW I LONDON

Revyen *Det er tillatt å lene seg ut av vinduet* har gjesteforestillinger på Westminster Theatre i hele

Kort nytt

februar. Åpningsforestillingen 30. januar var også begynnelsen til en månedens internasjonal MRA-konferanse i London. Tilreisende fra hele Storbritannia og Europa tar del i et omfattende program med film, foredrag og studiegrupper.

NESTE PREMIERE PÅ WESTMINSTER THEATRE

Intriger og spenning på bakgrunn av et lands frihetskamp kjennetegner Alan Thornhills nye skuespill «Hide Out» (Skjulestedet) som settes opp på Westminster Theatre fra den 7. mars.

HOLLANDSK TV

HILVERSUM: Rett før kveldsnyhetene den 28. januar sendte hollandsk fjernsyn, kanal I, et 10 minutters program om MRA's arbeid i India: «En nasjon i bevegelse – rapport fra India.» Journalisten Fred Ladenius som laget reportasjen, avsluttet med en utfordring. – «Hva oss i Vesten angår, må det understrekes at bare de mennesker som har opplevet en forvandling av sitt eget liv og funnet svaret til hat, grådighet, frykt og urenheter, kan gjøre en fullverdig innsats i India.»

«LINJEN ER FRI»

LAGOS: Den afrikanske MRA-filmen *Frihet* ble vist for høvding Ogundirum og 500 av hans undersåtter. Høvdingen har av tradisjon stor makt, og er også en fremstående embedsmann.

Funksjonærer ved Nigerias telegraf- og postvesen har vakt oppsikt innen etaten med en humoristisk sketsj, «Linjen er fri». Den handler om en mann som slutter å gi venner og bekjente gratis rikstelefon samtaler, som en personlig innsats mot landets telefonkøer. Direktøren for Telegraf- og postvesenet ba om at sketsjen skulle oppføres ved en større fagforeningssammenkomst.

«AVGJØRELSE VED MIDNATT»

manuskript Peter Howard, kommer på ROSENBORG KINO i Oslo.

En film alle bør se. En film om Øst og Vest. Den handler om menneskers fortvilte forsøk på å finne vei ut av den kalde krigs dilemma. En film hvor idéer brytes i hjertet av familier og nasjoner.

(Hold et øye med kinoannonsene!)

I menneskerettighetenes år

Folk er interessert i bisper. Etter som man ikke har noen pave i de protestantiske kirker, retter man i stedet blikket mot kirkens biskoper i håp om klare signaler for ferdsl på livets trafikkarer.

Den tale som lød fra bispemøtet 1968 brøt ikke lydmuren med et brak, men vi tror at den likesom en dypvannsbombe kan få vidtrekkende virkning på kirkens engasjement i verden. Vi tenker på uttalelsen «I menneskerettighetenes år». Vi anbefaler den til studium og tillater oss å sitere konklusjonen:

Tiden er nå kommet til langt større ofre. Vi lever i et land hvor vi takket være fedrenes slit og kamp har kunnet utjevne mange av fortidens motsetninger og skapt grunnlag for bred velstand og utvidet omsorg. Vi har ofret av våre midler for å hjelpe andre, men vi har bare gitt av vår overflod. Nå må vi spørre om vi ikke langt mer radikalt må la selv hensynet til vår egen fortsatte velstandsutvikling vike dersom det kommer i konflikt med de fattige lands bestrebelser for å oppnå en raskere og sunnere økonomisk vekst. Før det blir for sent, må menneskeheten nå fram til rettferdige samfunnssystemer.

Kirkens fremste våpen i kampen er og blir Guds ord. Det skal forkynnes til tidens mennesker, makter og myndigheter. Det skal forkynnes til bot og omvendelse, til selvprøvelse og til tjeneste for medmennesker.

Vi kaller først og fremst våre prester til å forkynne klart også hva Bibelen sier om den kristne forvaltertanke og om nestekjærlighetens krav.

Vi kaller våre unge til å finne sin plass, ute eller hjemme, i kamp for en nestekjærlighetens verden.

Vi kaller dem med innsikt i økonomi, produksjon og handel til intens å arbeide med spørsmålet om hvordan verdens samlede ressurser kan nyttiggjøres bedre og fordeles mer rettferdig.

Vi kaller våre politikere til alvorlig å overveie en ny prioritering av hele vårt samfunns ressurser, hvor nasjonale egeninteresser i større grad får vike for hensynet til de fattige folkeslag.

Vi kaller våre statsmyndigheter til aktivt å arbeide for en internasjonal rettsorden, som kan hindre utbytting og undertrykkelse innenfor hver enkelt stat og i forholdet mellom stater.

Vi kaller hele vårt folk i dette menneskerettighetenes år til bønn

om at den allmektige Gud, verdens Herre, må gi visdom til alle dem som gjerne vil det gode, men ikke vet vei, at Han må gi styrke til dem som lider og til dem som kjemper for rettferd og fred, og at Han må røre ved samvittighetene til dem som misbruker sin makt og at Han må skape ny ofervilje hos alle oss som vet vi kunne gjøre så meget mere for Hans sak. Vi kaller til bønn om at Guds vilje må skje på jorden som i himmelen.

Norges biskoper

Mer radikalt enn —

(Forts. fra side 8).

Dette gjør han med hensikt». Diplomati er ofte satt sammen av skjulte motiver.

INTET Å SKJULE

Vi forhandlet i 1954—55 med franskmennene, for det meste med statsminister Fouchet. Jeg var ung, nettopp sluppet ut av fengslet og nylig kommet tilbake fra mitt besøk i Caux. Iblant sa den franske forhandler til meg «Hva mener De med det forslaget?» Jeg pleide å svare, «Jeg sier det jeg mener». De gjentok, «Men hva skjuler De?» Jeg sa: «Intet. Dersom jeg skjuler noe ville jeg såvisst ikke si dere det.»

Jeg var overbevist om at jeg

skulle si det jeg hadde å si slik det burde sies, rett på sak og uten skuespilleri, lureri eller falskheter. Å handle annerledes ville være et spill av krefter og ville føre ingensteds hen. Jeg husker jeg sa til visse av mine venner i Moralsk Opprustnings hus når jeg engang i mellom kom dit for å spise middag mens de fransk-tunesiske forhandlinger pågikk, «Jeg har inntrykk av at ut fra ånden i Moralsk Opprustning kunne det oppstå et nytt slags diplomati.»

I 1955 reiste jeg verden rundt sammen med mine venner i Moralsk Opprustning, og jeg hadde da nøyaktig samme holdning. Jeg hadde ingen som helst skjulte hensikter. Jeg fortolket ikke tausheit, og når jeg følte jeg skulle tie, så tidde jeg, og dette har jeg gjort siden jeg i 1956 ble diplomat. Jeg tror vi har oppnådd meget.

Jeg er overbevist om at mange av mine kolleger også tror at dersom vi ønsker å lykkes, da er det nødvendig å bringe frimodighet og renhet inn i forholdet mellom regjeringene.

Jeg tror at et regjeringsmedlem — og jeg har selv vært det — som ønsker å handle i en ånd av kjempende engasjement, d.v.s. i Moralsk Opprustnings ånd — bør si nøyaktig det samme som han tror privat. Jeg tror at dersom vi fra de arabiske land hadde gjort dette, ville vi kanskje ikke vært der vi er i dag.

Og dere kjenner alle sammen til at vi tunesere har forsøkt å bringe en viss innstilling inn i dette forhold. Vi har alltid fortalt vårt folk det vi mente var sannheten. Vi har ikke forsøkt å lure det.

Dersom alle vi i de arabiske land hadde handlet slik, ville mye vært annerledes og en fruktbar dialog ville vært mulig. Vi må alltid være villig til å ta opp en diskusjon med folk.

* *Le Monde* skriver den 5. juni 1968: Endel hat-fylte episoder mellom jøder og muhammedanere fant sted mandag aften i Belleville. De var et resultat av slagsmål og plyndringer som fant sted kvelden i forveien. Betydelige politistyrker ble mobilisert for å skille de to grupper fra hverandre. Men det var særlig intervensjonen fra de jødiske religiøse ledere og den tunesiske ambassadør, monsieur Masmoudi, som førte til at temperamentene kjølnet i løpet av kvelden.

LEGEMIDDEL

Forkjølelse, revmatisme, nervesmerter - forsøk...

ALBYL- Enterosolubile

OVERTRUKNE ACETYLSALICYLSYRETABLETTER
Uten maveirritasjon fordi tablettene først løses opp i tynntarmen. Pakninger à 30 og 100 tabletter. På apotek uten resept.

A/S FARMACEUTISK INDUSTRI

Uten
mave-
irritasjon

En minibuss i hvitt og blått med fullt utstyr til filmframvisninger, er siden årsskiftet blitt stadig mer kjent i omegnen rundt Moralsk Opprustnings konferansesentrum Asia Plateau i Panchgani. «Filmbussens» fører, Ram Chandra, viser her stolt fram buss og utrustning, som han passer med ytterste omhu. «Filmbussen» er en gave fra svenske lærere som samlet inn de pengene bussen kostet (ca. 70.000,— kr.).

Gi barna

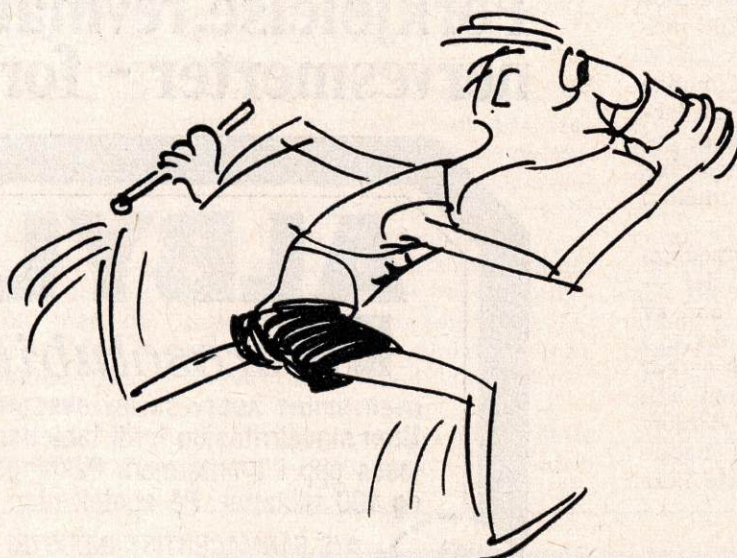
FFF
(FUHR FLYTENDE FRUKT)
SUNN
NÆRENDE
VITAMINRIK
RÅ EPLESAFT, -GIR HELSE OG KRAFT

Tollef Bredal^{as}

Wesselsgt. 8, Oslo 1

ALT I KJEMIKALIER

Mr. Lemon Lime

E.

OPPFRISKENDE EKTE
LIMEJUICE i pulverform

Dernings AB
Göteborgs Frihavn